Kalanjiyam International Journal of Tamil Studies
களஞ்சியம் - சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
https://ngmtamil.in/
DOI: https://doi.org/10.63300/kijts04052026

Article Type: Original Research Article

Love and Virtue in Sangam Literature: A Comprehensive Study on the Values and Social Structure of Ancient Tamil Life

Dr. P. Aruljothi*,

Assistant Professor, Department of Tamil, N.G.M. College, Pollachi.

*Correspondence: aruljothi265@gmail.com,

Received: 22-01-2026; **Revised**: 24-01-2026; **Accepted**: 27-01-2026; **Published**: 01-02-2026

Abstract: Sangam literature serves as a temporal mirror reflecting the lifestyle of ancient Tamils, specifically their internal (Akam) and external (Puram) emotions. Created between 300 BCE and 300 CE, these literary works are centered around two grand principles that serve as the foundation of human life: 'Anbu' (Love) and 'Aram' (Virtue/Ethics). Sangam literature categorizes life into Akam and Puram, emphasizing various virtue-based ideologies. Within the structure of the family, it regulated a refined culture involving characters such as the hero, heroine, foster mother, biological mother, and neighbors; in the realm of politics, it highlighted the king's benevolence, bravery, victory, and other leadership qualities.

Ancient Tamils sculpted their internal lives based on love and their external lives based on virtue. Through Sangam poems, this article extensively explores the depth of love, the strength of virtue that sustains that love, and the relationship between humans, animals, and nature. Furthermore, it analyzes how Sangam society maintained non-commercial ethics and a political system blending valor with compassion. It also examines the contribution of women in domestic life and how characters like the foster mother and biological mother upheld moral standards.

Keywords: *Love (Anbu), Virtue (Aram), Domestic Ethics, Simile, Physical Union (Meiyyuru Punarchi), This Life (Immai), The Afterlife (Marumai), Sangam Literature, Thinai Theory, Benevolence, Political Ethics, Foster Mother, Biological Mother*.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

சங்க இலக்கியத்தில் அன்பும் அறமும்: பழந்தமிழர் வாழ்வியலின் விழுமியங்களும் சமூகக் கட்டமைப்பும் குறித்த விரிவான ஆய்வு

***முனைவர் பா.அருள்ஜோதி,**
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, என்.ஜி.எம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சங்க இலக்கியம் என்பது பழந்தமிழர்களின் வாழ்வியலை, குறிப்பாக அவர்களின் அக மற்றும் புற உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு காலக்கண்ணாடியாகத் திகழ்கிறது. கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 300 வரையிலான காலப்பகுதியில் உருவான இந்த இலக்கியங்கள், மனித வாழ்வின் ஆதாரமாக விளங்கும் 'அன்பு' மற்றும் 'அறம்' ஆகிய இரு பெரும் கோட்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டுள்ளன.[1] சங்க இலக்கியம் வாழ்வியலை அறம், புறம் என்னும் பாகுபாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து பல்வேறு அறம்சார்ந்த கருத்துக்களை வலியுறுத்தியுள்ளன.[3] குடும்பம் என்ற கட்டமைப்பில் தலைவன், தலைவி, செவிலி, நற்றாய், அயலவர் எனப் பண்பட்ட கலாச்சாரத்தை நெறிப்படுத்தியுள்ளதுடன், அரசியல் என்பதில் மன்னன், மன்னனின் கொடை, வீரம், வெற்றி போன்ற பல தன்மைகளையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.[3]

பழந்தமிழர்கள் அன்பின் அடிப்படையில் தங்களின் அகவாழ்வையும், அறத்தின் அடிப்படையில் தங்களின் புறவாழ்வையும் செதுக்கிக்கொண்டனர்.[2] இக்கட்டுரை, சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழியாக அன்பின் ஆழத்தையும், அந்த அன்பை நிலைநிறுத்தும் அறத்தின் வலிமையையும், விலங்குகள் மற்றும் இயற்கையுடனான மனித உறவுகளையும் விரிவாக ஆராய்கிறது. மேலும், சங்க காலச் சமூகம் எவ்வாறு வணிக நோக்கற்ற அறத்தையும், வீரமும் ஈரமும் கலந்த அரசியலையும் பேணியது என்பதையும், இல்லற வாழ்வில் பெண்களின் பங்களிப்பையும், செவிலி மற்றும் நற்றாய் போன்ற பாத்திரங்கள் அறத்தை நிலைநாட்டிய விதத்தையும் இது ஆய்வு செய்கிறது.[3]

திறவுச்சொற்கள்

அன்பு, அறம், இல்லறநெறி, உவமை, மெய்யுறு புணர்ச்சி, இம்மை, மறுமை, சங்க இலக்கியம், திணைக்கோட்பாடு, கொடை, அரசியல் அறம், செவிலித்தாய், நற்றாய்.

1. முன்னுரை: சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மையும் சிறப்பும்

சங்ககாலம் தொட்டு இக்காலம் வரை மக்களின் வாழ்வியலை வெளிக்கொணரும் வகையில் இலக்கியங்கள் எழுந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.[3] செம்மொழி என்ற பெருமை தமிழுக்குக் கிடைக்கக் காரணமாக அமைந்தவை இந்தச் சங்க இலக்கியங்களே ஆகும்.[9] சங்க இலக்கியம் என்பது அடிப்படையில் ஒரு மதச் சார்பற்ற, உலகாயத வாழ்வைப் பாடும் தனித்துவமான இலக்கிய மரபாகும்.[2] இது மனிதனின் அக உணர்வுகளையும், சமூகப் பங்களிப்புகளையும் மிக நுணுக்கமாகப் பதிவு செய்துள்ளது.[2]

பழந்தமிழர் வாழ்வில் அன்பு என்பது வெறும் உணர்ச்சியாக மட்டும் அல்லாமல், ஒரு வாழ்வியல் நெறியாகவே போற்றப்பட்டது. "அன்பின் வழியது உயிர்நிலை" என்பதற்கேற்ப, உலக உயிர்கள் அனைத்தும் நிலைபெற்று வாழ்வதற்கு அன்பு அடிப்படைத் தேவையாக அமைந்தது.[3] அதேபோன்று, அறம் என்பது தனிமனித ஒழுக்கம், குடும்பம், சமூகம் மற்றும் அரசியல் என அனைத்துத் தளங்களிலும் ஒரு கட்டுக்கோப்பை உருவாக்கியது.[4] சங்க இலக்கியங்கள் அறத்தை ஒரு கட்டளையாகவோ அல்லது அறிவுரையாகவோ நேரடியாகக் கூறாமல், பாடல்களில் வரும் மாந்தர்களின் செயல்பாடுகள் மற்றும் இயற்கை உருவகங்கள் வழியாக நுணுக்கமாக உணர்த்துகின்றன.[4]

2. தமிழியல் வரலாற்றில் சங்க காலமும் அதன் பின்னணியும்

சங்க இலக்கியம் என்பது மதுரையை மையமாகக் கொண்டு பாண்டிய மன்னர்களின் ஆதரவுடன் இயங்கிய புலவர் அவைகளால் (சங்கங்கள்) வளர்க்கப்பட்டது.[5] இது பெரும்பாலும் எட்டுத்தொகை மற்றும் பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்களை உள்ளடக்கியது.[5]

2.1. கால வரையறை மற்றும் வரலாற்றுத் தரவுகள்

சங்க காலத்தின் காலம் குறித்து அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. இருப்பினும், பெரும்பாலான வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 300 வரையிலான காலத்தை சங்க காலம் என ஏற்கின்றனர்.[1] இந்த காலப்பகுதியில் நிலவிய அரசியல் சூழல், சமூகப் பண்பாடு மற்றும் பொருளாதார நிலைகள் ஆகியவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளன. கீழடி போன்ற அண்மைய தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகள் சங்க இலக்கியத் தரவுகளுக்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன.[2]

வரலாற்று அறிஞர்	சங்க கால வரையறை	அடிப்படைத் தரவு
நீலகண்ட சாஸ்திரி	கி.மு. 500 - கி.பி. 300	ரோமானிய வணிகத் தொடர்புகள்
காமில் ஸ்வெலபில்	கி.மு. 100 - கி.பி. 250	மொழியியல் மற்றும் தொல்லியல் [2]
பாரம்பரியக் கருத்து	9990 ஆண்டுகள் (முச்சங்கங்கள்)	இறையனார் அகப்பொருள் உரை [1]

2.2. அகம் மற்றும் புறம்: வாழ்வியல் பாகுபாடு

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மனித வாழ்வை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கின்றன. 'அகம்' என்பது உள்ளத்தால் உணரப்படும் காதலைப் பற்றியது; 'புறம்' என்பது வீரத்தையும், புகழையும், அறத்தையும், சமூகப் பற்றையும் பற்றியது.[2]

- **அகம்:** இது தனிமனித உணர்வுகளை, குறிப்பாகத் தலைவன் தலைவியிடையே நிலவும் காதலைக் கூறுகிறது. இதில் திணைக்கோட்பாடு முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது.[2]
- **புறம்:** இது சமூகத்தின் வெளிப்படையான செயல்பாடுகளை, அதாவது போர், அரசியல், கொடை மற்றும் சமூக நீதியைக் கூறுகிறது.[2]

3. அன்பின் தத்துவமும் அகப்பொருள் இலக்கணமும்

அன்பு என்னும் மந்திர சொல்லில் அனைவரும் கட்டுண்டு போவதாலே உலக உயிர்கள் நிலைபெற்று வாழ முற்படுகிறது.[3] அன்பின் வழியது உயிர்நிலை என்பர்.[3] இதனையே “உயிரினம் அழியாமல் தொடர்ந்து பெருகி விளங்குவதற்காக அன்பை எல்லா உயிர்க்கும் பொதுவாக இயற்கை அமைத்துள்ள அருஞ்சிறப்பு அப்போது தான் புலப்படுகிறது” என்று மு. வரதராஜன் அவர்கள் குறிப்பிடுவதும் இக்கருத்திற்கு வலுச் சேர்ப்பதாக அமைகிறது.[3]

3.1. தொல்காப்பியம் காட்டும் அன்புநெறி

சங்க இலக்கியத்தின் அடிப்படை இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம், அன்பைப் பொருள் பொதிந்த வகையில் வரையறுக்கிறது. அன்பென்பது ஓர் உயிரியல் உந்துதல் மட்டுமல்ல, அது ஒரு சமூக மற்றும் அற விழுமியமாகும்.[3]

' எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும் " (தொல். இளம்.27).[3]

மேலும் அறம், பொருள் மற்றும் இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் அன்புடன் இணைத்துத் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு சுட்டுகிறார்:

' இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங் கன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின் "(களவியல். தொல்).[3]

3.2. மெய்யுறு புணர்ச்சியும் பேரன்பும்

சங்க இலக்கியத்தில் அன்பு என்பது தலைவன் தலைவியிடையே காதலாக உருவெடுத்திருப்பதைக் ' காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது / மெய்யுறுபுணர்ச்சி " எனும் பாடல் காட்டுகிறது.[3] ஓர் ஆண்மகனும் ஒரு பெண் மகளுங்கூடி நடத்துவதாகிய அவ்வில்வாழ்க்கை மிக உயர்ந்த பேரன்பின் வழித்ததாக நடைபெறுவதாகமென்பதும், அவ்விருவர்க்குள் இயற்கையுண்டாம் அப்பேரன்பு தான் காதல்.[3] இவ்வாறாக, அன்பின் சிறப்பு காதலாக மலர்ந்தது புலப்படுகிறது.[3]

4. அகவாழ்வில் அன்பின் வெளிப்பாடுகள்

சங்க இலக்கியத்தின் அகப்பாடல்கள் அன்பின் பல்வேறு படிநிலைகளை விளக்குகின்றன. நட்பு, காதல், ஊடல், பிரிவாற்றாமை எனத் தலைவன் தலைவியின் மன உணர்வுகள் இயற்கையோடு பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன.[13]

4.1. நட்பும் ஆழமான அன்பும்

தலைவன் தலைவியின் இடையேயான நட்பினை,

' நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று நீரினும் ஆர் அளவின்றே ………… பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே "(குறுந்:3:1-4).[3]

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் விளக்குகிறது. தலைவனோடு தலைவி கொண்ட நட்பு நிலத்தைவிட அகலத்தால் பெரிது, வானத்தைவிட உயர்ச்சியானது, கடலை விட ஆழமானது.[3] இக்கருத்திலிருந்து தலைவன் தலைவியின் நட்புக் வெளிப்பாடு அன்பாக மலர்ந்த தன்மை புலப்படுகிறது.[3] ஐங்குறுநூறும் ' கடலினும் பெரிது எமக்கு அவருடைய நட்பே "(ஐங்:184:4) என்று இதையே வழிமொழிகிறது.[3]

4.2. வருகையும் மகிழ்வும்: உவமைகளின் வழி அன்பு

தலைவன் பொருள் தேடியோ அல்லது வேறு காரணங்களுக்காகவோ பிரிந்து சென்றிருக்கும்போது, அவனது வருகைக்காகத் தலைவி காத்திருப்பதும், அவனைக் கண்டவுடன் அடையும் மகிழ்ச்சியும் மிக உயர்ந்த அன்பின் அடையாளங்களாகும்.[3]

தலைவன் தலைவியைக் காண வருதலால் தலைவி பெறும் மகிழ்ச்சியை,

' நீர் அற்ற புலமே போல் புல்லென்றால் வைகறை கார் பெற்ற புலமே போல் கவின்பெறும் "(கலித்: 38:11-12).[3]

விடியற்காலையிலேயே மழைபெய்ய அந்நிலத்துப் பயிர் பெறுவதைப் போன்ற கவினையும்,

' கயம்கண் அற்ற பைது அறுகாலை பீளொடு திரங்கிய நெல்லிற்கு நள்ளென் யாமத்து மழை பொழிந்தாங்கே "(நற்:22:8-11).[3]

உலகத்துக் குளங்கள் எல்லாம் நீர் வற்றிய வேளையில் சூலொடு வாடிய நெற்பயிர்க்கு, நடு இரவில் பெய்த மழை போலவும் தலைவி மகிழ்ந்தாள் என்ற கருத்திலிருந்து தலைவனைக் கண்டதும் தலைவி பெற்ற அன்பினை மழைக்கு உவமையாகக் கூறியது புலப்படுகிறது.[3]

5. இல்லறச் சிறப்பும் அறப்பண்பும்

மக்களின் வாழ்வில் இல்லறம் என்பது ஒரு அறத்தின் வழிப்பட்ட வாழ்க்கை முறையாகும்.[3] இதில் இன்பம், துன்பம் என்பதும் ஒருவருக்கு ஒருவர் நம்பிக்கை கொள்ளுதலும், விட்டுக் கொடுத்தலும் காத்திருத்தலும் ஒரு அங்கமாக விளங்குகிறது.[3]

5.1. இல்லறத்தின் புனிதத்தன்மை

சங்க காலத்தில் இல்லற வாழ்வினை நமது முன்னோர்கள் புனிதமாகக் கருதித் தெய்வீக உணர்வோடு, கணவனும் மனைவியும் விட்டுக்கொடுக்கும் குணத்துடன் வாழ்ந்தனர்.[9] இல்லறம் என்பது இரு இதயங்களின் அன்பு மட்டுமே கொண்டு வாழும் உண்மையான வாழ்வு.[9] ' செம்புலப் பெயல் நீர் போல அன்புடை நெஞ்சம் தாம்கலந்தனவே ” என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் செம்மண் நிலத்தில் பெய்த நீர் நிலத்துடன் இணைவது போல உள்ளங்கள் கலக்க வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.[9]

5.2. காத்திருத்தலும் நம்பிக்கையும்: இல்லற அறம்

இல்லறத்தின் கடமையை தலைவன் தலைவி எனும் படைப்பினை நல்கி அவர்களின் வாயிலாக தலைவனுக்காகத் தலைவி காத்திருத்தல், தலைவன் மீது நம்பிக்கை கொள்ளுதல் போன்ற பல நிலைகளில் சங்க இலக்கியம் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளது.[3] தலைவன் மழைபெய்யும் காலத்தில் விரைந்து வருவான் எனத் தலைவி நினைத்திருந்ததை,

' பெருங் கல் நாடன் வரவு அறிந்து விரும்பி மாக்கடல் முகந்து மணிநிறத்து அருவித் சிலை வல் ஏற்றொடு செறிந்த இம் மழைக்கே? "(நற்:112:5-9).[3]

எனும் அடிகள் இயம்புகின்றன. தலைவன் மழைக்காலத்து வருவேன் என்றபடி வருகிறான் என்பதை இம்மழை அறிந்தது.[3] எனவே, கடலிடத்து சென்று மேகம் மிகுந்த நீரை உண்டு அருவிகள் எல்லாம் மறையும் படி பெய்கிறது.[3] தலைவன் வரவை உணர்த்திய இந்த மழைக்குத் தலைவி கைம்மாறு செய்ய விரும்புவது அவளது இல்லற அன்பினைப் புலப்படுத்துகிறது.[3]

இல்லறப் பண்பு	**சங்க இலக்கியப் பாடல்**	**விளக்கம்**
நம்பிக்கை	குறுந்தொகை 96	தலைவன் தன்னைக் கைவிட மாட்டான் எனத் தலைவி எண்ணுதல் [3]
பொறுமை	நற்றிணை 208	பொருள் முடியாவிட்டாலும் தலைவன் அன்பிற்காக வருவார் எனத் தேறுதல் [3]
வினைத்தூய்மை	குறுந்தொகை 94	தலைவன் தன் கடமையை (வினை) முடித்தே வர வேண்டும் என எண்ணுதல் [3]

6. சங்க இலக்கியத்தில் அறவியல் (Ethics)

சங்க இலக்கியங்கள் அனைத்தும் பல்வேறு வாழ்வியல் கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய கருவூலமாகும்.[3] சங்க இலக்கியம் காட்டும் அறங்கள் அக்கால மனிதர்களின் வாழ்வியல் அறங்களைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.[4] இவை சமயக் கலப்பில்லாத தூய மானிட அறங்களாக இயல்பாக நிலவின.[4]

6.1. அறத்தின் தூய்மை: வணிக நோக்கம் கொள்ளாமை

அறம் செய்வதில் வணிக நோக்கம் இருக்கக்கூடாது என்பது சங்ககால மக்களின் கொள்கையாக இருந்தது.[6] இப்பிறப்பில் அறம் செய்தால் அதன் பயனை மறுபிறப்பில் பெறலாம் என்ற எண்ணத்துடன் அறம் செய்தல் கூடாது என வலியுறுத்தப்பட்டது.[6]

" இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம்எனும் அறவிலை வணிகன் ஆஅய் அல்லன் " - புறம்.[6]

ஆய் என்ற மன்னன் மறுபிறப்பின் பலனை எதிர்பார்த்து அறம் செய்பவன் அல்லன், அது அவனது இயல்பு என்று ஏணிச்சேரி முடமோசியார் பாடுவதிலிருந்து, பலன் கருதாத அறத்தின் மேன்மை புலப்படுகிறது.[6]

6.2. அன்பும் அறமும் உடைய இல்வாழ்க்கை

வாழ்க்கையில் மனிதனுக்கு அருளும் அன்பும் அறமும் அவசியமாகும்.[3] பரிபாடலில் முருகப்பெருமானிடம் அடியார்கள் வேண்டுவதை,

".......... யாஅம் இரப்பவை பொன்னும் பொருளும் போகமும் அல்ல அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும் (5:79-81).[3]

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. உலகப் பொருள்களை விடவும் இறைவனிடம் வேண்டுவது அவனது அருளையும், அவன் மீது செலுத்தும் அன்பையும், அந்த அன்பிற்கு அடிப்படையான அறத்தையுமே ஆகும்.[3] இதனையே வள்ளுவர் "அன்பும் அறமும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை / பண்பும் பயனும் அது" (குறள் 45) என்கிறார்.[3]

7. அரசியல் அறமும் மன்னராட்சி முறைமைகளும்

சங்க காலத்தில் அரசியல் என்பது அறத்தின் அடிப்படையிலேயே கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது. "அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்" என்பது சங்க காலத்தின் அரசியல் கோட்பாடாகும்.[6]

7.1. செங்கோல் நீதியும் மன்னனின் கடமையும்

மன்னன் நடுநிலையோடு எதையும் ஆராய்ந்து செயல்பட வேண்டும்.[15] செங்கோலும் வெண்கொற்றக்குடையும் அறத்தின் குறியீடுகளாகப் போற்றப்பட்டன.[6] மன்னன் முறைதவறி ஆட்சி செய்தால் நாட்டில் மழை பெய்யாது என்று மக்கள் நம்பினர்.[8]

அரசியல் உறுப்பு	அறப்பணி	சான்று
மன்னன்	குடிகளைப் பாதுகாத்தல், நீர்நிலை பெருக்குதல்	புறநானூறு [6]
அமைச்சர்	நன்றும் தீதும் ஆய்தல், அறம் காத்தல்	மதுரைக்காஞ்சி [6]
அவையம்	நடுநிலையாக நீதி வழங்குதல்	மதுரைக்காஞ்சி, புறநானூறு [6]

மதுரைக்காஞ்சியில் நன்றும் தீதும் ஆய்தலும் அன்பும் அறனும் காத்தலும் அமைச்சரின் கடமை எனப்படுகிறது.[6] மதுரையில் இருந்த அவையம் துலாக்கோல் (தராசு) போல நடுநிலை மிக்கது என்று புகழப்பட்டது.[6]

7.2. போர் அறம் (War Ethics)

பழந்தமிழர்கள் போரிலும் அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்தனர்.[6] போர் தொடங்கும் முன், போரில் ஈடுபடாத எளியவர்களையும், விலங்குகளையும் பாதுகாக்க அறிவிப்பு செய்வர்.[6]

- பசுக்கள், பெண்கள், நோயாளர்கள், பார்ப்பனர்கள் ஆகியோருக்குத் தீங்கு வராமல் போர் புரிய வேண்டும்.[6]
- புறமுதுகிட்டு ஓடுபவர்களையும், ஆயுதம் இல்லாதவர்களையும், குழந்தைகளையும் தாக்கக்கூடாது என்பது தமிழர் போர் அறம்.[6]
- வம்சம் அழியக்கூடாது என்பதற்காகப் புதல்வரைப் பெறாதவர்களைத் தாக்கமாட்டார்கள்.[6]

படை வலிமை இருந்தாலும் அறநெறியை அரசியலுக்கு அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் (பாடல் 55) வலியுறுத்துகின்றன.[15]

8. சமூக அறம்: கொடை மற்றும் விருந்தோம்பல்

சங்க காலச் சமூகம் ஈதல் மற்றும் விருந்தோம்பல் ஆகிய பண்புகளைத் தனது உயிர்நாடியாகக் கொண்டிருந்தது.[6]

8.1. கொடையின் மேன்மை (Philanthropy)

உண்மையான மகிழ்ச்சி என்பது தன் மகிழ்ச்சியை மறந்து மற்றவர் மகிழ்ச்சியை நாடுவது.[6] கடையெழு வள்ளல்களான பாரி, ஓரி, காரி, நள்ளி, ஆய், அதியமான், பேகன் ஆகியோரின் கொடைப் பெருமை சங்க இலக்கியங்களில் ஆழமாகப் பதிவாகியுள்ளது.[6]

"செல்வத்துப் பயனே ஈதல்" என்று நக்கீரர் கூறுகிறார்.[6] செல்வம் என்பது பிறருக்குக் கொடுப்பதற்காகவே என்ற எண்ணம் மேலோங்கியிருந்தது.[8] அதியமான் தனக்குக் கிடைத்த 'சாவா மருந்தாகிய' நெல்லிக்கனியைத் தான் உண்ணாமல், தமிழுக்காக அவ்வைக்குக் கொடுத்தது உயர்ந்த அறத்தின் அடையாளம்.[8]

8.2. விருந்தோம்பல் (Hospitality)

விருந்தினர்களை உபசரிப்பது இல்லறத்தாரின் தலையாய கடமையாகும்.[8] "விருந்து புறத்ததாத் தான் உண்டல் சாவா மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற்றன்று" என்பது தமிழர் அறம்.[8] தமிழர்கள் விருந்தோம்பலில் தலைசிறந்தவர்கள் என்பதை அனைத்துச் சங்க இலக்கியங்களும் காட்டுகின்றன.[9]

9. இயற்கையும் விலங்குகளும்: அன்பின் குறியீடுகள்

சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் இயற்கையை வெறும் பின்னணியாக மட்டும் பார்க்காமல், மனித உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்பாகவும், அன்பின் சாட்சியாகவும் பார்த்தனர்.[11]

9.1. விலங்குகளின் அன்பு

விலங்குகளின் அன்பு வெளிப்பாட்டினைச் சங்கப் பாடல்கள் நுணுக்கமாகப் பதிவு செய்துள்ளன.

' துடிஅடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப் பிடி ஊட்ட பின் உண்ணும் களிறு எனவும் உரைத்தனரே "(கலி :11:8-9).[3]

யானைக்கன்று தன் தாயும் தந்தையும் உண்ண வேண்டும் என்று கருதாது கலங்கிய நீரை முதலில் பெண் யானை (பிடி) உண்ணுமாறு ஊட்டிப் பின்னர்த் தான் உண்ணும் ஆண் யானையின் செயல், விலங்குகளிடையே நிலவும் பேரன்பைப் புலப்படுத்துகிறது.[3]

9.2. உள்ளுறை மற்றும் இறைச்சி (Literary Devices)

உயிரினங்களின் அன்புச் செயல்களைக் காட்டித் தலைவனுக்குத் தலைவியின் நிலையை உணர்த்துவது சங்க இலக்கியத்தின் தனித்துவமான உத்தியாகும்.[18] இதனை உள்ளுறை உவமம் மற்றும் இறைச்சி என்பர்.[18]

- **குரங்கு:** மயிலின் முட்டைகளைக் கொண்டு பாறை மீது உருட்டி விளையாடும் கருமுக் குரங்கிற்குத் தலைவன் ஒப்பிடப்படுகிறான். தலைவி மயிலின் முட்டை போல மென்மையானவள், ஆனால் தலைவன் குரங்கைப் போல அவளது அருமை தெரியாமல் திருமணத்தைத் தள்ளிப் போடுகிறான் என்ற உட்பொருள் இதில் அமைந்துள்ளது.[21]
- **ஆய்மான்:** குளிர்காலத்தில் தன் பெண் துணையுடன் இலந்தைப் பழங்களைத் தின்று மகிழும் ஆய்மானின் செயல், தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரியமாட்டான் என்பதற்குச் சான்றாகக் கூறப்படுகிறது.[22]
- **யானை:** "மழையில் அசையாமல் நிற்கும் யானை போல உனது அன்பு என் இதயத்தில் உறுதியாக நிற்கிறது" என்ற உவமை அன்பின் வலிமையைக் காட்டுகிறது.[13]

10. தாய்மையின் அறமும் செவிலி-நற்றாய் பாத்திரங்களும்

தலைவியின் அகவாழ்வில் நற்றாய் (பெற்ற தாய்) மற்றும் செவிலித்தாய் (வளர்ப்புத் தாய்) ஆகிய இருவரும் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றனர். இவர்களின் செயல்பாடு அறத்திற்கும் அன்பிற்கும் இடையிலான ஊடாட்டமாக அமைகிறது.[7]

10.1. செவிலித்தாயின் பங்கு

தலைவியைப் பாலூட்டிச் சீராட்டும் பொறுப்பை நற்றாய் ஏற்றாலும், அவளை எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கும் பொறுப்பைச் செவிலியே மேற்கொண்டாள்.[7] தலைவியின் காதலை முதலில் அறிவதும், அவளது உணர்வுகளுக்குத் துணை நிற்பதும் பெரும்பாலும் செவிலியே ஆகும்.[7]

10.2. நற்றாயின் கவலை: பிரிவின் துயரம்

தன் மகள் பாலை நிலத்தின் வெப்பத்திலும், விலங்குகளின் அச்சுறுத்தல் உள்ள பாதையிலும் எவ்வாறு நடப்பாளோ என நற்றாய் வருந்துவதை நற்றிணைப் பாடல் (29) அழகாக விவரிக்கிறது.[7]

"இளைய மார்பகம் நோகுமென்று இறுக அணைத்திருந்த என் கைகளைச் சற்றே நெகிழவிட்டாலும் அதைப் பொறுக்காத என் மகள், இப்பொழுது வெயிலில் நிற்பதற்கும் நிழலின்றி... புலி பார்த்திருக்கும் ஒற்றையடிப் பாதையில் எப்படித்தான் நடந்து செல்வாளோ?" என்று நற்றாய் கவலைப்படுகிறாள்.[7] இது தாயின் ஆழமான அன்பையும் கவலையையும் காட்டுகிறது.

10.3. அறம் சார்ந்த முரண்பாடுகள்

களவு வாழ்க்கையைத் தடைசெய்யும் தாய் தலைவியின் பார்வையில் அறமற்றவள் ஆகிறாள்.[23] தினைப்புனம் காக்கச் சென்றால் தலைவனைச் சந்திக்கலாம்; ஆனால் தாய் அதற்கு அனுமதிக்காதபோது தலைவி அவளை "அறன் இல் யாயே" (அறமில்லாத தாய்) என்று குறிப்பிடுகிறாள்.[23] இது சமூக ஒழுக்கத்திற்கும் தனிமனித அன்பிற்கும் இடையிலான போராட்டத்தைக் காட்டுகிறது.

11. பெண்களின் கல்வியும் சமூக நிலையும்

சங்க காலத்தில் பெண்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர்.[8] சங்க இலக்கியப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களில் சுமார் 50-க்கும் மேற்பட்டோர் பெண்பாற்புலவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.[8]

- **அவ்வையார், வெள்ளிவீதியார், ஆதிமந்தியார், நப்பசலையார், காக்கைப்பாடினியார்** போன்றோர் அறிவுத்திறனிலும் கவித்திறனிலும் ஆண்களுக்கு நிகராகத் திகழ்ந்தனர்.[8]
- அவர்கள் மன்னர்களுக்கு அறிவுரை கூறும் தூதுவர்களாகவும், சமூக மாற்றங்களைப் பாடுபவர்களாகவும் இருந்தனர்.[8]

இருப்பினும், சமூகம் தந்தைவழிச் சமூகமாகவே இருந்தது. பெண்கள் பொதுவாக இல்லறப் பணிகளிலேயே அதிகம் ஈடுபட்டனர்.[8] அச்சம், மடம், நாணம் ஆகிய குணங்கள் பெண்களிடம் வலியுறுத்தப்பட்டன.[8] கற்பு என்பது பெண்ணின் மிக உயரிய பண்பாகப் போற்றப்பட்டது.[8]

12. முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்கள் அன்பின் வழி அனைத்தின் தன்மையினையும் வெளிக்கொணர முடியும் என்பதை எடுத்தியம்பக் காணலாம்.[3] அன்பு என்பது ஒரு மனிதனை மற்றொரு மனிதனோடும், இயற்கையோடும் பிணைக்கும் உயிர்ச்சங்கிலியாகச் செயல்பட்டது. அதேபோன்று, அறம் என்பது அந்த உறவைச் சீர்குலையாமல் பாதுகாக்கும் கவசமாக இருந்தது.[3]

சங்க இலக்கியம் காட்டும் அறங்கள் சமயக் கலப்பில்லாத மானிட அறங்களாக இயல்பாக நிலவின.[6] வணிக நோக்கற்ற அறம், வீரத்தோடு இணைந்த ஈரமான அரசியல், இயற்கையோடு இயைந்த காதல் வாழ்வு ஆகியவை பழந்தமிழர் நாகரிகத்தின் உச்சத்தைக் காட்டுகின்றன.[4] இத்தகைய உயரிய விழுமியங்களை உள்ளடக்கிய சங்க இலக்கியம், இன்றைய நவீன காலத்திற்கும் தேவையான மனிதநேயத்தையும், சமூக நீதியையும், அறச் சிந்தனைகளையும் வழங்க வல்லது.[4]

References (MLA Style)

1. பாலசுப்பிரமணியன், சி. *பாட்டும் தொகையும் ஓர் அறிமுகம்*. முதற்பதிப்பு, பாரிநிலையம், 1994. [3]
2. தனலட்சுமி, வெ. மற்றும் கு. கிருஷ்ணன். "சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் அறங்கள்: Ethics Reflected in Sangam Literature." *களஞ்சியம் - சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்வு இதழ்*, ஆகஸ்ட் 2025. [4]
3. வரதராசன், மு. *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*. இருபத்திஒன்பதாம் பதிப்பு, ஸ்ரீ விக்னேஷ் பிரிண்ட்ஸ், 2012. [3]
4. ஷாஜகான்கனி, வெ. மு. *திணைவரலாறு*. முதற்பதிப்பு, உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2012. [3]
5. "சங்க இலக்கியத்தில் அறம்." *பத்தாம் வகுப்பு தமிழ் பாடநூல் (இயல் 8)*, தமிழ்நாடு பாடநூல் கழகம். [6]
6. Arunadevi, P. "Birds and Beasts: Codes/Symbols in the Scheme of Sangam Love Poems." *Tamil Literature Online*, 2018. [21]
7. Ramanujan, A. K. *The Interior Landscape: Classical Tamil Love Poems*. Columbia University Press, 1967. [21]
8. Sastri, K. A. Nilakanta. *A History of South India: From Prehistoric Times to the Fall of Vijayanagar*. Oxford University Press, 1955. [2]
9. Zvelebil, Kamil. *The Smile of Murugan: On Tamil Literature of South India*. Brill, 1973. [2]